

Praștia

Blacks

Eu voi apune, poate, după dealuri
urmând cărarea spre ai mei părinți,
Dar nu voi lua cu mine idealuri
și nu voi lua tumultul din dorinți.

Ți le-oi lăsa pe toate moștenire!
Să lupți cu toată răscolirea ta,
să le aburci pe culmi de izbăvire
acolo, unde te-oi găsi cumva!

O praștie spre noua năzuință
să-ți construiești din ceea ce am fost.
Un braț voi fi, avid de-a ta ființă,
Tu, celălalt, esența unui ost.

Dorința noastră, mistic osândită,
să o fixezi de vârful unui veac.
Speranța ce-i cu focul înrudită
să nu o ții în propriul tău otac.

Cu praștia iubirilor zgurite
Tu să arunci speranța către zări
ca-n poarta închisorii nedorite
să ceară la destin favorizări.

Prin glasul tău speranța în iubire
va izvorî cu-n țel vindecător,
să curețe a negrului vestire
ce-a decretat că totu-i trecător

Vei cere doar un veac de simplitate
Să fim noi doi, așa, ca în trecut.
Să-ți spun din nou, bolnav de claritate,
că tu îmi ești eternul Absolut.